

Yom Kippur and Sukkos - Connecting to the Life Source

דברים ל"ב

(מו) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים שִׁמּוּ לְבַבְכֶם לְכָל־הַדְּבָרִים אֲשֶׁר אֲנִי מַעֲיֵד בְּכֶם הַיּוֹם אֲשֶׁר תִּצְוּם אֶת־בְּנֵיכֶם לְשִׁמֹּר לַעֲשׂוֹת אֶת־קְל־דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת: (מז) פִּי לֹא־דָבַר רַק הוּא מִלֵּךְ כִּי־הוּא חַיִּיכֶם וּבְדַבַּר הַזֶּה תִּאָּרִיכוּ יָמֵיכֶם עַל־הָאָדָמָה אֲשֶׁר אַתֶּם עֹבְרִים אֶת־הַיַּרְדֵּן שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ:

תורה תמימה דברים ל"ב:מ"ז

כי לא דבר רק וגו' – א"ר מנא, כי לא דבר רק הוא, ואם רק הוא – מכם הוא, ולמה מפני שאין אתם יגיעין בתורה, ללמדך שכל דבר שנותנין ב"ד נפשם עליו לכוף מתקיים בידם. (ירושלמי פאה פ"א ה"א)

מסכת יומא דף פא:

אכל אוכלין שאין ראוין לאכילה, אמר רבא: כס פלפלי ביומא דכפורי - פטור, כס זנגבילא ביומא דכפורי - פטור.

מסכת ברכות לו:

פלפלי - רב ששת אמר: שהכל; רבא אמר: לא כלום. ואזדא רבא לטעמיה, דאמר רבא: כס פלפלי ביומי דכפורי - פטור, כס זנגבילא ביומא דכפורי - פטור.

רמב"ם הלכות שביית עשור ב:ה

אכל אוכלים שאינן ראויין למאכל אדם כגון עשבים המרים או שרפים הבאושין או ששתה משקין שאינן ראויין לשתייה כגון ציר או מוריים וחומץ חי אפילו אכל ושתה מהן הרבה הרי זה פטור מן הכרת אבל מכין אותו מכת מרדות.

שולחן ערוך אורח חיים תרי"ב

(ז) אָכַל עַל־י קָנִים, פְּטוּר; וְלוֹלְבֵי גִפְנִים שֶׁלְּבָבּוֹ קָדָם רֹאשׁ הַשָּׁנָה, פְּטוּר, דְּעַץ בְּעֵלְמָא הֵם. וְאִם לְבָבּוֹ בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מִרֹאשׁ הַשָּׁנָה עַד יוֹם הַכְּפֹרִים, חֵיב. (ח) כָּס (פְּרוּשׁ שְׁכָסָס וּפְצַע אוֹתָם בְּשָׁנָיו) פֶּלְפֵל אוֹ זִנְגְבִילָא, אִם הֵם יְבֻשִׁים, פְּטוּר, דְּלֹא חֲזוּ לְאֲכִילָה; וְאִם הֵם רְטֻבִים, חֵיב.

משנה ברורה שם

(כא) מראש השנה ועד יום הכיפורים וכו' – משום דעדיין לחין ורכין הן וראוין לאכילה:

בתי יוסף עמ' צה

יש להסתפק אם מותר ליתן פסי ליסטרנה בפיו ביום הכפורים.

דברי רבותינו שם אות ה

והנה, מוה"ר שכטר העיר דכדי להתיר ליתן פסי ליסטרנה בפיו ביוה"כ, צריך לומר ב' דברים, א' דאין על פסים אלו שם מאכל, וב' דהנותן פסי ליסטרנה בפיו אינו עושה כן לשם אכילה אלא כדי להסיר את ריח הפה.... יש לעיין כמה פעמים ביום אפשר ליתן פסים אלו בפיו ועדיין יהיה נחשב שעושה כן בתורת הסרת ריח הפה ולא בתורת אכילה.

יונה פרק ד

(ה) וַיֵּצֵא יוֹנָה מִן הָעִיר וַיֵּשֶׁב מִקְדָּם לְעִיר וַיַּעַשׂ לוֹ שָׂם סֶכֶה וַיֵּשֶׁב תַּחְתֶּיהָ בְּצֵל עֵד אֲשֶׁר יֵרָאֶה מֶה יְהִיָּה בְּעִיר:
 (ו) וַיִּמַן יִקְנֶק אֱלֹהִים קִיקִיּוֹן וַיַּעַל מֵעַל לְיוֹנָה לְהִיּוֹת צֵל עַל רֹאשׁוֹ לְהַצִּיל לוֹ מִרְעָתוֹ וַיִּשְׂמַח יוֹנָה עַל הַקִּיקִיּוֹן שֶׁמָּחָה
 גְּדוּלָּה:

מצודת דוד יונה פרק ד

(ו) וימן - הצמיח עשב קיקיון וגדלה למעלה ועלה ממעל ליונה להיות לו לצל להצילו מזריחת החמה הרעה לו כי צל הסוכה הוא דבר שאינו מתמיד כי הולך ומתייבש מחום השמש ולא כן הקיקיון היונק רטיבות הארץ:

Things that are rooted in humans wither away. Things that nourish from the Ribono shel olam last forever.

תלמוד ירושלמי (וילנא) מסכת סוכה פרק ג

רבי אבין בשם רבי יודה בר פזי היבש פסול על שם [תהילים קטו יז] "לא המתים יהללוהו."